

CUỘC ĐỜI CHA PIÒ

PADRE PIO

Tác giả: Dorothy M. Gaudiose
PT. Giuse Trần Văn Nhật lược dịch

THẦY PIÒ III

Một ngày kia, Francis thưa với cha: "Con muốn làm tu sĩ."

"Tốt lắm," ông Orazio trả lời và tư lự đôi chút, "nếu con học giỏi, cha sẽ giúp con trở thành một tu sĩ, nhưng không phải tu sĩ đi ăn xin. Những tu sĩ đi xin ăn chỉ được vài người chào đón, nhưng thường thì họ đóng cửa vào mặt, và có khi người ta lại xua chó đuổi họ."

Cho đến khi chiến tranh, các thầy Capuchin, là các thầy hay trợ sĩ thực sự chứ không phải linh mục, thường đi xin ăn với cái bị trên vai. Một trong ba nhánh độc lập của dòng Phanxicô là dòng Capuchin được sáng lập bởi Matteo da Bascio năm 1525 để phục hồi một quy luật của Thánh Phanxicô Assisi, và trở nên một nhà dòng lớn thứ tư thế giới về số linh mục và các thầy. Có khi họ để râu, mặc áo màu nâu thắt giây lưng trắng, đi dép, và gắn liền với chiếc áo là một cái mũ trùm đầu nhọn hoắt (cappuccio)--bởi thế họ được gọi là Capuchin.

Lòng hăng hái muốn đi tu của Francis đã khiến ông bà Orazio phải đối phó với một vấn đề quan trọng: làm thế nào có thể dạy con để trở nên một linh mục khi họ quá nghèo? Họ biết rằng để gia nhập một chủng viện, nền giáo dục vững chắc là điều cần thiết, và điều đó rất tốn kém.

Ông Orazio bắt đầu bàn hỏi với gia đình và bạn hữu về việc từ già Pietrelcina để tìm một công việc khác hầu kiếm tiền cho Francis ăn học.

Ông nói với bà Giuseppa, "Rất có thể tôi sẽ đi Naples hay Rôma", nhưng sau cùng ông

chọn sang Hoa Kỳ vào mùa xuân tới.

Đó là một ngày vừa vui vừa buồn cho gia đình Forgione. Mặc dù ước mơ của Francis sẽ trở thành sự thực, nhưng mọi người đều cảm thấy lưu luyến ông Orazio.

Vào ngày ông ra đi, bà Giuseppa đứng lặng buồn với năm đứa con, như đã cảm thấy sự cô đơn trùm lấp. Bà lặng lẽ thúc giục từng đứa đến chào tạm biệt ông.

Francis thì thầm, "Con sẽ cầu xin với Chúa cho ba," và đôi mắt buồn thảm, sâu đen của ông Orazio đã đọng đầy nước mắt.

Hàng tuần ông Orazio đều đặn gửi về cho bà Giuseppa năm đô la. Cùng với những người khác cũng quê quán ở Pietrelcina, ông tìm được một việc lao động, làm đường rầy xe lửa, ở Jamaica, Queens, ở Nữ Ước.

Bây giờ bà Giuseppa đã có thể nói với Francis, "Con sẽ bắt đầu đi học."

Francis vui mừng biết bao, cậu gần như muốn khóc vì sung sướng.

Vì các trường ở miền nam nước Ý thì ít mà lại đông học sinh nên bà Giuseppa cho con theo học một thầy dạy tư, là ông Don Domenico Tizzani, một người tu xuất ở Pietrelcina. Đối với những người trong làng ông nổi tiếng là một thầy giáo giỏi, nhưng sau một thời gian rõ ràng là không có tiến bộ. Dường như Francis có trở ngại với ông. Cậu thường đến nhà thờ dự lễ trước khi đến lớp, và cậu cũng là người đầu tiên đến nhà thờ sau khi tan học và trước khi về nhà.

Một ngày kia, ông Don Domenico thẳng thừng than phiền với bà Giuseppa, "Francis mất quá nhiều thì giờ để đi dự lễ mỗi buổi sáng. Tôi nghĩ nó nên trở về với công việc đồng áng thì tốt hơn."

Bà Giuseppa lặng người và sững nhìn ông. "Ông không nói đùa chứ?" Bà khấn khoản, "Chúng tôi làm việc vất vả, và chồng tôi phải hy sinh sang Hoa Kỳ làm việc. Tôi biết Francis muốn đi học. Xin ông kiên nhẫn với cháu. Tôi sẽ bảo cháu."

Francis phản ứng một cách tức giận với lời than phiền của ông Don Domenico: "Thế ông ấy bảo cái đầu con không tốt à? Còn ông ấy thì sao? Đầu ông ấy không nói cho ông biết

là ông ấy đang sống trong tội à?"

Bà Giuseppa thờ dài, không biết phải làm sao, nhưng trong sự hiểu biết đơn giản của bà thì Francis chắc chắn phải theo học một thầy khác. Bà đến với Giáo Sư Angelo Cavacco, nhưng ông do dự nhận Francis làm học trò vì ông có nợ tiền bạc với Don Domenico Tizzani. Một cách tuyệt vọng, bà Giuseppa cầu khẩn với anh rể của Cavacco là người nói rằng nếu Cavacco không chịu nhận dạy Francis thì ông ấy sẽ không bao giờ để vợ mình, là chị của Cavacco, đến nhà ông này nữa. Cuối cùng Giáo Sư Angelo phải chịu thua.

Mọi sự tiến triển tốt đẹp, và Francis được khởi sự học toán. Cậu tỏ ra thông minh và sẵn sàng học hỏi một cách chăm chỉ. Không bao lâu, cậu học cả văn phạm Ý và La Tinh.

Cavacco nói với bà Giuseppa, "Con của bà không bao lâu sẽ dạy cả tôi nữa."

Bà thật hân hoan và vội chạy đến nhà Cha Don Salvatore để nhờ viết lá thư báo tin vui cho chồng.

Khi ông Orazio nghe tin, ông đã trả lời một cách hoan hỉ, "Bây giờ mọi sự sẽ đầu vào đó."